

מ:ד

אף על פי פרק חמישי כתובות

מסורת הש"ס

(א) לעיל נט. (ב) עירובין סז.
כלים פ"ו מ"א. (ג) ולקמן
ס"ה. (ד) עירובין ס"ב.
(ה) שבת ק"ח. (ו) ולאחריו ופ"ח
פרטי' לעיל. (ז) ד"ה רחמי
וד"ה פרחי. (ח) ד"ה כלל.
רש"ל. (ט) ולקמן ס"ה.
(י) וז"ל לפני ד"ה ונמנה.
(י"א) ויקרא ד"ה (ב) תזרע
פרשה יא.

מוסף רש"י

[illegible]

תוספות רי"ד (המשן)

ארי' לא פסק [לה] שעורים
אלא ר"י שהוא סמוך לאדום
ונתונים לה חצי קב קטנית
וחצי לוג שסן קב גרגרות
או מנה דבילה ואם אין לו
פוסק לעומתן פירות ממקום
אחר ונתן לו מטה וספס
ג' ואם אין לו מפת מחצלה
נתן לו כפה לראשו ונתן

[illegible]

מה בין מורד למורדם. מאי שנא כשהוא מורד חינו נתן אלא תלי טרפסעין ליום וכשהוא מורדם נתנת טרפסעין: מי שוכר את מי. הוי אומר האיש שוכר את האשה ש"מ לערו מרובה: וילרו במכוח. קשויו ניכר ומתנגנה: **בתני'** המשפר את אשמו על ידי שלישי.

שנות לה מונומיה נבית אפוטרוסוס
ואינה מתנללת עמו: **הפסרה.**
המכרה. ויכרה להם כירה מתרגמין.
שירואת (מ"ב ו'): **לא יפחול** לה.
בשנת: **לא פסק שעורים** י"ב. נבמ'
מפרש לה: **גרונרוס.** חאליס יבשין:
דבילס. חאליס דריוסות בעיגול ונמכרות
במשקל: **מפן.** קרן ממחלת: **פסה.**
זע"ק אחד משה נלה: **ממועד למועד.**
חמנעליס קאי מנעליס חדשים לכל
שלשם דבליס: **חדשים.** קשים לה
נימות החמה לפי שהם חממי ויפסי
לה נימות הגשמים: **אלא נותן לה כלים.**
חדשים של חמשים וזו נימות הגשמים
כ"ו: **וספחקים שלה.** אף כשיקנה לה
חדשים. ובגמרא (י) מפרש למאי מיבעי
לה: **ונותן לה מעט כסף.** אכל שנת
לדברים קטנים: **חדשים ידוי.** חלל
לעיל (דף נט.) מותר מעשה ידוי:
וואוכלם עמו **לני שבת.** שהוא ליל
עונה: **שפי.** קשה לנאותו כפליס כשל
ערב: **משקל** מה יהיה כפליס כשל
גליל: **גמ'** ה"ג מני מחני' לא רבי
יוחנן בן ברוקא ולא ר"ע: **כמה הוא**
שיעורו. של עירובי תחומין: **כסכוונין**
לסקל. ר' מאיר הריז לאכול פת
בשנת יומר מבחול שהיה ממשיך פת
לכל מינים הבאין לפניו ור"י היה אוכל
פת בחול יומר מבחול שהיה שבע
במי: **מעדליס:** ר' יוחנן בן ברוקא.
נתי שיעור קצוב ככל הלוקח כסכוונין
כשלושקין ד' סאין כסלע הן שמי
סעודות וקס"ד חלי קב שהרי הסלע
מ"ח ספודיניס של מעה כסף דינר
ומעה שני ספודיניס הרי י"ב דינרי ד'
דינר לסלע הרי מ"ח וד' סאין כ"ד
קבין מ"ח חלאי קבין נמצא לר' יוחנן
לחלי קב שמי סעודות: **רבי ששטון**
אומר. כ' סעודות הן שמי דות של
כר משלם ככרות לקב ונמצא הקב ט'
סעודות שלש סעודות לככר ושלש
ככרות לקב: **חליס.** של ככר: **ליס**
המנוגע. השוהה בבית המנוגע כגדיס
אכילת פסח חלי כר ממנוח כגדיס
כדכחי"ב והאוכל בבית יכנס בגדיו
כששוהה שיעור אכילת הכחוש מדבר

ש'ל עירוב שיעורו להקל ובמאזנומאמות והיינו דלמאדמין אכילת פסח כמ' דגנ' כדמנא בחור' הכניס' ו'אש' ד'גנ' הגוי'ס' האוכל שיעור חי פסח ארובל'ס טמא'ס נפסל גופו מלמאכלו להקב כ"ד צי'ס ד' לוגין חלי' של ככר ד' צי'ס חלי חלי' ב' צי'ס: ד'ריב'ה לבנת: ו'אי ר'ש' דלחמ' ט' בעדות לקב: שמונה עשר טוין' מוא' קב אלף בככר הלקוח בפסודין מן המהווי' חלי לקב ארבע טאין' חלי' הוא מוכר בפסודין שנתו רב' משמכר: אפס' קבי'ס דמחמין' פלוגתא לקמי' משמין: באפס' דיוסי' יי'י' מי משוכר י'ס לאפות אינו משמכר אלף של'ס ובמקום שאינו ניתן ע'ס משכר ד' חידקא. בחמיה' ימנח כר' חידקא פסל לה ממני' דלחמ' בכל כתי' יצנ' סכירא ליה לתנא דידן בפסודות שכל' דל תלת יסירתא לארמי' ופסחי' א"ן

[illegible]

מִיחֻיו כִּשְׁכֵּר שֶׁבֶת. וְאִם וְהָא שֶׁכֵּר שָׁנָה עַל יְדֵי הַנִּלְוָה מוֹתֵר כְּדֹמְרֵמִין בְּפֶקֶד הַהוּב (נ"ח דף נח). אִם הִיָּה שְׂכִיר שָׁנָה שֶׁפִּיֶּסֶר חֹדֶשׁ שְׂכִיר שָׁנָה וְעָמְיָן לוֹ שֶׁכֵּר שָׁנָה וַיִּלְכֵּה אֲשׁוּר מָשׁוֹם דָּלָה הוּי כְּמוֹ הַנִּלְוָה דְּלִין מוֹסִיפִין לָלֶכֶת שָׁנָה יָחַד אֲלָא מָה שְׁעוּלָה כָּל יוֹם וְיוֹם שֶׁאִם יִפְסִיֶּס הַיּוֹם אִלּוּ לִמְתָּר כְּמִלְכַּת הַשָּׁבוּעַ אֲזִין מְטַרְסֵינָא אִין מְטַרְסֵינָא אִין עַם זֶה: וְחֻצִּי חֻצִּיָּה לְפִסּוֹת אֶת הַגּוֹיִת. הֵךְ פִּסּוֹל גּוֹיִת אִין הֵךְ אִמְתָּה גּוֹרֵר דִּיִּיִם דְּכֵר דְּהִלּוֹל אֲוֹלֵל לְדֹשָׁן כִּי כְּמוֹ שֶׁפִּרְשְׁנוּ בְּפֶקֶד כִּלְדָּא מְטַרְסֵינָא וְעָמְיָנָא דִּין (נח).

לא יפחות לה משיני
קבין שעורין אמר ר'
שעורין אלא ר' ישמעל
ונוהן לה חצי קבין
גרורות או מנה רבי
לעומתן פירות ממקום
אחר

למדתניה ומנעלים ממועד לצמוד וכלים של חמשים
נותנין לה לא חדשים בימות החמה ולא שחקים בימות
כלים של חמשים זו בימות הנשמים והיא מחסבה בזה
והשחקים שלה נותן לה מעה כסף לצורכה וְאוכלת
ושבת⁶ ואם אין נותן לה מעה כסף לצורכה מעשה ידי
לו משקל חמש סלעים שתי ביהודה שהן עשר סלעים
סלעים ערב ביהודה שהן עשרים סלעים בגליל והוא
ממעשה ידיה ומוסיפין לה על מזונותיה וכמה דברים
אבל במבוכה הכל לפי כבודו: **גמ'** מני מתניתין
ולא ר"ש דרתנן וכמה שיעורו מזון שתי סעודות לכל
ולא לשבת דברי ר"מ רבי יהודה אומר לשבת ולא
להקל ר' יוחנן בן ברוקא אומר כבר הלקוח בפרגיותי
אומר שתי ידות לכבר משלש ככרות לקב הצחיה לבי
לפסול את הגוויה והצי חצי הציה לקבל טומאת אוכל
ברוקא תמני הויין ואי ר"ש תמני סרי הויין לעולם ר'
רב חסדא צא מהן שליש לחנווני הכא נמי אייתי תימ
רתני סרי הויין אוכלת עמו לילי שבת הניחא למאן דא
למאן דאמר אכילה תשמיש מאי איכא למימר ועוד ת
רב חסדא צא מהן ⁷מחצה לחנווני ה"נ אתיא פלוג
חסדא אדרב חסדא לא קשיא הא כאתרא דיהבי
יהבי ציבי אי הכי שיתסרי קשיא כרב חסדא דאמר
אדם לאכול בשבת אפילו תימא רבנן דר' חזא ⁸לארצי
להבי אפילו תימא ר' שמעון דרבנן דל תלת לארצי
רתני לארצי ופרחי: אמר רבי יוסי לא פסק שעורין
דאכלין שעורים בבבלי עלמא לא אכלי ה"ק לא פסק
אלא רבי ישמעאל שהיה סמוך לאדום מפני ששעורין
לה חצי קב קישנית: ואילו יין לא קתני מסייע ליה לר'

סעודות עירוב אמרנו ג' סעודות בכבר אין כל אלא ג' סעודות ביטוינו
שיעור שהיה סעודה לפי שיעוריהו כחלי הכבר: וחלי הליה לפסול
בצטרומה עד שיטבול והוא ב' ביצים שהכבר של ג' לקח ח' ביצים הוא
תמני סעודות הויין. קביים תמים דמנני' וחרכע שערס סעודות ה
הויין אינה זריכה אלא י"ד: לא מהן שליש לחנוני. רבי ויחנן לא שיער
מחזיקן בגלל ומשחרר שלש סעודות וממא' חתי קב שני סעודות ה
דמנני סרי הויין: ומשניין אורכלם עמא' לילי שכם. דמנן במנני: ה
המניס לחנוני לעשות ככרות ולמכור בשוק במקום שהוא נותן לחנוני
לעלעלמנו מחלה שמעטע הככרות למכור ביוקר כדי יליחא העיסי: דמנן
הקדש [שם קד]: ארבעה סעודות לשבת: ר"ש. דלמר תמני סרי הויין ואי

ית לה ולא מפקעא ידשה רבעא רבא גירושין גמורו וכל הכי. וזו לדווקא המורה על
היות לה בכל אכל אור הארץ או אשתו או אור מורו כל ואינו צריך להחליש פס
גירושין אלא רק בן קרן שישנה שורו אלא שנתן לה אכלו או שנתן לה מנה
ר"ש ר"י כן בחובין אמר לה אורסה ואלו אגרא אדיר על שנתן לה ואחבניהו ילי אכא
הוא ואפילו דנה ואפלי' ש' ושלקלין וקרינא וקרינא אדיר ואפלי' שנתן להם לא קריא כן
לכ"ב קודם לנצות הליצ' בראשונה שכן מהמנונים יסוד מצוה בשבש שאין מהמנונים
קודמת לנצות לנצות (והרב פוסק מצוה הליצ' קודם לנצות בכשיש אחרתהו). וכיון
זה ולד מנצות קודם לנצות הליצ' דהוה ודלכסן כבורן כנצות האדיר יכמי אכל יכל
לה למצוי' דשאלה לכ"ב משנ"א ותובכסא אמר מרן קא ד"ש כרתינא כביחא ד"ש
כ"ד שאלה הליצ' וקודם לכ"ב מרן מרדכי משינ' לה שחיה אורסה עצמה על מה יוכל
לה מחובת אהר' המלמד קודם להפס' פ"ד דהל' תפוסין אכל חיקון גאונתי' כ"ב
שענין אהר' אשתו חיה' ה' שדקלין דנתינתא אכל' ותוספת אכל' ככל דנה דנה
והפסקין אמר ר"ש איסחא וכמא איסחא פלגי דנתינתא אורכי' דתפסקין שון א'
א' בשלשום אכל' איזו ריבנין ילי חס' שפ' שמי' איזו דלא היכני' דלא שכן שבת א'
שכבר שמי' איזו דאוסאק א' מסי' מסי' חס' א' ל"ח פ' לשלומא מרן כן מרן מלרד'
א' שוכר א' מר' א' א' דנה מנצמתו וזה יצוי בחר' א' שהוא חובת מנצ' האדשה חית' חובת'
החב' מנצמת א' שליש' לא יפחול' לה מביב' חס' חס' א' כן שנינו

עין משפט
ור מצור

[illegible]

תוספות רי"ד

[illegible]

הדפוסק מניה ובעל בטט בעל
בעלה וכן שוכן להוציא
הוא ורצה לנרשם וכן אשתו
בעל אינו קן הדין שיגרשה
הדמיא אשתו היא לא ארסה וכן
הדמיא כן כמשיא אשתו וכן
לשם מצוא אמרין מצוא חליא
דאמרין בפי החולק ארס
כפי טעלה לא למשיא וטעלה
והטענה זו מעבדה ארס
הטענה ארס וכן שוכן
שכמורדת הקני ליתן עז גיש
ליתן המורדת: וכן אומר רב
במות המורד וצ"ל בלוי א"ל
אילו דמפתח קא פתיל לא מה
א"ל א"ל ולמה משוק של ונות
הטענה הלכה של אשה קשה
הטענה ארס וכן שוכן

[illegible]